

“Ik ben een arme schrijver”

We kunnen er niet om heen: het is deze dagen in letterenland al Yves Petry wat de klok slaat. Zijn jongste roman *De achterblijver* wordt bedolven onder de lofbetuigingen, en Petry wordt eensluidend geroemd als de meest getalenteerde van een jonge generatie Vlaamse schrijvers. Ook boven de Moerdijk krijgt Petry erg veel aandacht. Op zich is dat niet zo uitzonderlijk, want de nieuwe lichter Vlaamse schrijvers – zoals Annelies Verbeke, Dimitri Verhulst en Jan Van Loy - wordt in Nederland behoorlijk gehypet. Wél opvallend is dat *Vrij Nederland* Petry de beste en meest eigengereide schrijver van zijn generatie noemt. In zijn recensie van *De achterblijver* bejubelt Jeroen Vullings Petry's 'weergaloze, bedwelmende schrijfstijl' en noemt hij het 'een zeldzame sensatie zo'n begenadigde roman te lezen, geheel en al verstoken van zwakke plekken'. Frank Hellemans sluit zich daar in *Knack* bij aan, en noemt '*De achterblijver* van Petry op kousenvoeten de echte literaire sensatie van het najaar.'

Niet zo verwonderlijk, dus, dat de boekpresentatie van Yves Petry's roman bij *deBuren* op 8 september een volle zaal lokte.

In het Vlaams-Nederlands Huis viel Petry nog meer lof te beurt. Frank Hellemans kwam zichtbaar enthousiast zijn visie geven op *De achterblijver*, en noemde Petry de 'cleverste schrijver van zijn generatie' en 'een van die Vlaamse dertigers die de Nederlandstalige literatuur een nieuw elan geeft.'

Wanneer het applaus in de zaal uitgestorven is en Nele Hendrickx haar eerste vraag op Yves Petry wil afvuren, begint in de zaal een baby zachtjes te huilen. Erg toepasselijk, lacht Hendrickx, en gelijk heeft ze, want in *De achterblijver* komt een personage voor met de naam 'baby'. Geen echte baby, maar een machine die als koosnaam Baby heeft. Hoofdfiguur in *De achterblijver* is Gram Goetleven, een dertigjarige, kinderloze, alleenstaande homoseksueel. Als wiskundige werkt hij voor een grote hightechfirma aan de computer die alle computers overbodig zal maken: de 3XSS-111.ULTIMACHINE, die als troetelnaampje Baby heeft. De computer is bedoeld als de ultieme overlevingsmachine die geen enkele last heeft van menselijke tekorten en in alle omstandigheden kan blijven voortbestaan. De ultimachine heeft maar één doel: doorgaan. De mens zal hij ver achter zich laten, vandaar de titel van het boek.

De baby in je boek is geen *schoon boeleke*, zegt Hendrickx, maar wel een toekomstvisie. Wat is er zo verleidelijk aan die ‘baby’?

“Voor de meeste mensen hier aanwezig is er waarschijnlijk helemaal niks aan”, antwoordt Petry. “Maar kijk, het ging mij niet zozeer om de computer of om de formulering van een technologisch toekomstvisioen. *De achterblijver* is eigenlijk een psychologische roman. Het gaat over het soort psyche dat zich graag met projecten vereenzelvigd die het einde van de mensheid inhouden. Zulke mensen bestaan écht – dit verhaal is niet uit de lucht gegrepen. Ik wilde beschrijven hoe zo iemand in elkaar zou kunnen zitten, of waarom iemand zo’n nadrukkelijk apocalyptisch verlangen zou koesteren.”

Of Petry dat soort mensen misschien zelf goed kent, wil de interviewer weten?

“Ja”, lacht hij, “ik ken dat soort mensen, want in mij zit gedeeltelijk ook zo iemand, maar dat wordt natuurlijk beheerst door andere overwegingen en persoonlijkheidsfacetten.”

Gram Goetleven is erg gebiologeerd door zijn ultimachine, maar de lezer weet heel weinig over zijn emoties. Hij weigert liefdesbanden met andere mensen te hebben en emoties te voelen, Maar doordat zijn vader ziek wordt kan hij toch niet ontsnappen aan zijn eigen persoonlijkheid. Dat wordt hem uiteindelijk te veel, en hij stort psychisch in.

“Dat heb ik met heel veel plezier geschreven”, lacht Petry. “Na anderhalf jaar met dat akelige mannetje bezig te zijn geweest, was het een waar genoegen om hem naar de ondergang te leiden.”

“Het was moeilijk om dit boek te schrijven. Het hoofdpersonage praat heel veel over emoties, terwijl hij daar zelf eigenlijk absoluut geen belangstelling voor heeft. Hij praat als het ware tegen zijn zin. Ik moest in de huid kruipen van iemand die stilistisch heel helder en aantrekkelijk moet spreken over dingen die eigenlijk helemaal niet in de lijn van zijn gedachten liggen.”

Wat dan de drijfveer was om toch verder te gaan, als het zo lastig was?

“Dat begon ik me na een tijdje ook af te vragen. Ik had eigenlijk een heel ander boek willen schrijven, maar na een tijdje ontstaat er plots *iets* dat je zo goed mogelijk moet proberen te volgen, en dat heeft zijn eigen logica en wetmatigheden. Ik kan dus eigenlijk niet zeggen wat mijn drijfveer was – na een tijdje word je eerder getrokken dan gedreven. Tja, ik ben nu eenmaal een arme schrijver, en zal dat met plezier voor altijd blijven.”